

JØRN LIER HORST

KATHARININA ŠIFRA

Katharinina šifra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jørn Lier Horst
Katharinina šifra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

thrill

JØRN LIER HORST
KATHARININA ŠIFRA

JØRN LIER
HORST

**KATHARININA
ŠIFRA**

Přeložila Kateřina Křišťůvková

≡ KNIHA ZLIN

Na dně skříně ležely tři lepenkové krabice. Wisting vytáhl největší z nich. Jeden roh už měla natržený, proto ji musel odnést do obývacího pokoje opatrně.

Chlopně byly přeložené přes sebe tak, aby držely zavřené. Wisting je rozklapl a zvedl svrchní šanon. Byl černý a na hřbetu označený zažloutlým štítkem: *Katharina Haugenová*. Odložil ho, zvedl červený šanon s označením *Svědkové I* a další dva šanony téže barvy s označením *Svědkové II* a *Svědkové III*. Pak konečně našel, co hledal: šanon s označením *Kleiverská ulice*.

Krabice obsahovaly veškeré materiály shromážděné při vyšetřování případu Kathariny Haugenové. Přísně vzato by je Wisting neměl přechovávat doma, ovšem nezasluhovaly si být zamčené v archivu. Tady ve skříní mu aspoň případ připomínaly, kdykoli si bral košili.

Vytáhl brýle na čtení a usadil se se šanonem na klíně. Naposledy jím listoval před rokem.

V Kleiverské ulici Katharina Haugenová bydlela. V šanonu byly zařazené snímky domu, v němž žila, pořízené z nejrozumnějších úhlů. Do všech stran se táhl les. Na jedné fotografii se v pozadí třpytilo Kleiverské jezírko. Dům se nacházel na návrší, asi tak sto metrů od silnice. Byl hnědý, měl bílé okenní rámy a zelené dveře. Na parapetech stály prázdné květináče.

Kdykoli Wisting listoval obrazovým materiálem, jako by procházel strašidelným zámekem. Katharina Haugenová zmizela, ale v předsíni zůstaly její boty. Šedé tenisky, hnědé kozačky i dřeváky – a vedle nich manželovy velké sandály a pracovní boty. Na věšáčkách visely tři bundy. Na komodě ležela propiska, nákupní seznam, neotevřený dopis, noviny,

několik reklamních letáků a vedle jakési ozdobné cetky také povadlá kytice růží. Na zrcadle nad komodou bylo přilepených několik lístečků: jeden s datem a hodinou, další se jménem a s telefonním číslem a třetí se třemi iniciálami a s peněžní částkou. *AML 125 korun.*

Na posteli spočíval otevřený kufr plný oblečení, jako by se Katharina chystala na delší cestu: deset párů ponožek, desaterý spodní kalhotky, pět podprsenek, deset triček, paterý kalhoty, pět svetrů, pět blůzek a tepláková souprava. Obsah zavazadla připadal policii od začátku podivný, ale nikdo nedokázal přesně říct proč. Výběr oděvů působil stroze a formálně, jako by kufr ve skutečnosti balil někdo jiný nebo byl určený pro někoho jiného.

Wisting zalistoval k dalším snímkům. Na stole v obývacím pokoji bylo připravených pět knížek vytažených z knihovny. Wisting některé sám četl: *Mengeleho zoo*, *Alchymista*, *Bílí ne-gři*. Vedle knih ležela fotografie Kathariny spolu s manželem Martinem Haugenem, pořízená na jakési vyhlídce. Objímali se a usmívali se patrně na náhodného kolemjdoucího, kterého požádali, aby je zvětšil. Snímek býval zarámovaný, ale někdo ho z rámečku vyjmul a položil vedle.

Největší údiv vzbuzovaly fotografie z kuchyně. Na lince stál talířek s namazaným chlebem a sklenice mléka. Židle, na níž Katharina obvykle sedávala, byla odtažená, a na stole ležela propiska a to, čemu u policie říkali jen Katharinina šifra.

Wisting zamžoural na její fotokopii. Šifru tvořila řada čísel oddělených třemi svislými čarami. Doposud ji nikdo nedokázal rozluštit.

Tajemný vzkaz se kromě policejních odborníků pokoušeli dešifrovat také kryptologové z vojenské rozvědky, avšak zcela bez úspěchu. Vyšetřovatelé ho přeposlali rovněž zahraničním expertům, ovšem i těm se šifra jevila jako nesmyslný shluk číslic.

Wisting kopii převracel v ruce, jako by na ní tentokrát mělo být něco jinak a jako by snad teď měl pochopit, co má šifra znamenat.

Náhle vzhlédl, protože přišla Line. Neslyšel však přesně, co řekla, vlastně ani nezaznamenal, že vstoupila do místnosti. „Hm?“ zabručel. Sňal brýle a nechal si je viset na krku.

Line se i s dcerou posadila a začala děvčátko vysvlékat z bundy a vyzouvat, přitom pokukovala po krabici.

„Zapomněla jsem, že zítra je desátého října,“ zopakovala.

Wisting odložil šanon, natáhl ruce k vnučce a zvedl ji. Už nebyla miminko. Někdejší bezmocný uzlíček, který poprvé vzal do náruče před čtrnácti měsíci, byl dnes svébytnou osobností. Vtiskl holčičce na tvář mlaskavou pusou. Amálie vykvikla smíchy a pokusila se buclatýma ručkama chytit dědovy brýle. Wisting si je raději odložil.

„Myslíš, že tam vyčteš něco nového?“ pokývla Line k šanonu na stole.

Tvářila se zachmuřeně a podrážděně.

„Stalo se něco?“ zeptal se jí otec.

Line vzdychla, sáhla do kabelky a rychlým pohybem vytáhla žlutý papír. Společně s ním jí vypadla rtěnka, pero, balíček žvýkaček a jiné drobnosti.

„Dostala jsem pokutu za špatné parkování,“ vysvětlila a mrskla papír na stůl. Pak začala sbírat rozházené věci a vracet je do kabelky. „Sedm stovek.“

Wisting se na papír zadíval.

„Parkování v rozporu s dopravní značkou 372,“ přečetl. „Co je dopravní značka 372?“

„Zákaz parkování.“

Wisting se usmál, sklonil se a zamnul nosem vnuččinu bradu.

„Máma dostala pokutu,“ pronesl teatrálně.

Line vstala.

„Nechápu, proč se v těch papírech pořád ještě hrabeš,“ ucedila a vykročila do kuchyně. „Po všech těch letech.“

„Odvoláš se?“ zeptal se Wisting. „Jako proti té pokutě.“

„Dostala jsem ji právem. Značky jsem si nevšimla. Jen mě mrzí ty peníze.“

Vrátila se se lžičkou, z tašky s proprietami pro dítě vytáhla jogurt a vzala si Amálii zpátky na klín.

„Našla jsi nějaké další máminy příbuzné?“ zajímalo Wistinga.

Line strhla z jogurtu víčko.

„Nějaké hodně vzdálené v Bergenu, z pátého nebo šestého kolene,“ usmála se na něj.

„A to znamená co?“

„Že s nimi máš společné prapraprarodiče,“ vysvětlila mu Line a začala Amálii krmit.

„A co byli ti prapraprarodiče zač?“

„Arthur Thorsen. Mámin pradědeček.“

„O nikom takovém jsem nikdy neslyšel,“ podivil se Wisting.

„Narodil se na Askøy v roce 1870.“

Wisting zakroutil hlavou a zvedl hlášení, které si chtěl před Lininým příchodem přečíst.

„A tobě připadá, že se hrabu ve starých papírech?“ zasmál se.

„Jenže ty v nich nenajdeš to, co hledáš,“ namítla Line.

„Zkoušíš to už pětadvacet let, přitom odpověď v nich není.“

„Čtyřicet,“ opravil ji otec a zvedl se. Věděl, že v krabicích uložených ve skříni se odpověď nejspíš neskrývá, ale současně byl přesvědčený o tom, že nejméně jedna ze sedmi set šedesáti tří osob figurujících ve vyšetřovacím spisu ví, co se onoho říjnového dne před čtyřiceti lety stalo.

Vzal do ruky jeden červený šanon a rozevřel ho na náhodné stránce. Svědecká výpověď. Papír, na němž byla zaznamenaná, byl pomačkaný a text vybledlý. Wisting si přečetl začátek

libovolně vybrané věty z prostředka stránky. Nepotřeboval ji dočíst celou, věděl, jak končí. Jednalo se o rutinní výslechy. Nezazněly v něm žádné podstatné informace ani zajímavé podrobnosti, ale kdykoli si ten papír – nebo jakýkoli jiný dokument – četl, říkal si, že tentokrát objeví nějaký přehledný detail nebo si zapsaná slova vyloží v nových souvislostech, které mu něco napovědí.

„Tak pojedeš?“ vytrhla ho ze zamyšlení dcera.

Wisting šanon zavřel a znovu si uvědomil, že nepostřehl, na co se ho ptala.

„Pojedeš s ním zase na chatu?“

„S kým?“ opáčil, ačkoli dobře věděl, koho má Line na mysli.

„S ním,“ pokývla dcera odevzdaně k hromadě spisových dokumentů.

„Asi ne.“

„Ale zítra za ním zajedeš?“

Wisting přikývl. To už byla tradice. Každý rok desátého října navštěvoval Martina Haugena.

„Promiň,“ omluvil se a šanon odložil.

Uvědomoval si, jak se v předvečer výročí vždycky chová. Starý případ ho pokaždé naprosto pohltí a odsunul všechno ostatní stranou.

„Co máte dneska večer v plánu?“ zeptal se a došel k oknu. Venku už panovala tma a na skle se třpytily kapky deště.

Line dala dceři poslední lžičku jogurtu.

„Ráda bych šla cvičit,“ odpověděla a postavila holčičku na podlahu. „Doufala jsem, že ji pohlídáš. V dětském koutku se jí moc nelíbí.“

Amálka se chvíli kymácela.

„Klidně mi ji tu nech,“ usmál se Wisting a zatleskal, aby holčičku přilákal k sobě. Pustila se k němu vrávoravými krůčky, a když ji dědeček chytil a vyhodil do vzduchu, rozesmála se.

„Opatrně, zrovna dojedla.“

Wisting ji postavil, došel do sousedního pokoje a přinesl odtamtud krabici s hračkami. Vysypal je na podlahu a posadil se k vnučce.

Amálie si vybrala červenou dřevěnou kostku a řekla něco, čemu Wisting nerozuměl.

„Díky, vrátím se za dvě hodiny,“ rozloučila se Line.

Zamávala jim, jenže Amálie se tak soustředila na hračky, že si matčina odchodu ani nevšimla.

Wisting seděl s vnučkou na podlaze asi deset minut, ale holčička se postupně úplně zabrala do hry a vystačila si sama.

Proto se nakonec zvedl, přitom mu luplo v kolenou. Došel k lepenkové krabici, vylovil z ní tlustý modrý zápisník a posadil se na židli. Chvilí notesem listoval tam a zpátky, pak se natáhl po brýlích a pověsil si je zpátky na krk.

Veškeré informace z případu, s nimiž pracoval, měl zapsané právě v tomhle notesu. Zpočátku si heslovitě zaznamenával holá fakta a k nim postupně přidával podrobnosti, výpovědi svědků, dokumenty a výsledky laboratorních zkoumání. Zápisník pro něj představoval hlavní pilíř. Měl v něm zanesený každíčký výsledek, který provedl, každíčký zajištěný důkaz, a vždycky z něj vycházel, jestliže potřeboval vyhodnotit další krok.

Nechápal Linin negativní postoj k tomu, že se starým případem stále zabývá. Dceru totiž obvykle nevyřešené záhady a nezodpovězené otázky přitahovaly. Jako novinářka v sobě měla stejné puzení odhalovat pravdu, díky němuž se sám stal kriminalistou. Jestliže Line kráčela po cestě, která se posléze rozdvojovala, a vydala se vpravo, vždycky chtěla vědět, kam by ji zavedla i levá odbočka. Po narození Amálie se pustila do sestavování rodokmenu. Nejspíš hlavně z toho důvodu, že chtěla dceři vytvořit velkou rodinu, když jí chyběl otec. Přesto se za její snahou skrývala i hlubší zvědavost. Wisting chápal, že možnost rozkrývat další a další rodinné vztahy a postupně skládat ucelený obrázek skýtá určité uspokojení. Bylo to trochu podobné jako policejní vyšetřování.

Nacházet odpovědi Line toužila i v roli novinářky. Nikdy jí nešlo jen o sdělování novinek veřejnosti. Chtěla vědět, co se skrývá v pozadí. Tuhle její vlastnost v redakci VG, největšího bulvárního deníku v Norsku, rozhodně oceňovali. Chtěli, aby u nich Line zůstala, a dál jí drželi místo – doufali, že se po rodičovské vrátí a bude pro ně opět pracovat jako interní zaměstnankyně.

Wisting nestál o to, aby se Line začala zabývat Katharininým případem, přesto nechápal, jak může projevovat takový nezájem. Možná za to mohl fakt, že ji tenhle případ provázela celý život. Katharina Haugenová zmizela v době, kdy bylo Line šest let. Byla zvyklá na to, že otec pravidelně vytahuje starý spis a noří se do něj. Nebo se možná jen jako většina lidí prostě smířila s vysvětlením, že Katharina Haugenová se jedné temné říjnové noci před čtyřiaadvaceti lety rozhodla spáchat sebevraždu.

Jenže kam se v tom případě podělo její tělo?

Policie pracovala ještě s další teorií, podle níž se Katharina Haugenová stala obětí nehody. Například že si vyšla na procházku, někde upadla a zůstala ležet na místě bez pomoci. Ovšem i tahle teorie skýtala jen víc otázek než odpovědí.

Bez ohledu na to, z jakého důvodu žena zmizela, tu byly ještě další okolnosti. Ty, kvůli nimž Wisting každoročně vytahoval vyšetřovací spis. Patřila k nim tajemná šifra nalezená na kuchyňském stole, Katharinin podivínský soused, otázka, kdo byl Katharininým otcem, a pak květiny. Čtrnáct rudých růží.

Amálka vstala. Přidržovala se područky křesla a kousala do barevného chrastítka.

Wisting se na ni usmál a pak otevřel jeden šanon a nalistoval si v něm výslechy osoby, která mezi posledními viděla Katharinu Haugenovou naživu. Jednalo se o její kamarádku Minu Ruudovou. Navštěvovaly společně pěvecký sbor a znaly se pět let. Katharina posledních několik týdnů nechodila na zkoušky. Po telefonu kamarádce vysvětlila, že se necítí

dobře a že na zpívání nemá síly. Dva dny před jejím zmizením ji proto Mina navštívila doma. Katharina opravdu vypadala unaveně a bledě. Mina soudila, že ji něco trápí. Ovšem její přímou otázku Katharina jen odmávla a řekla, že začala brát vitamíny a že jí snad brzy bude lépe. Během výsledku Mina uvedla, že Katharina se za poslední rok hodně změnila. Obvykle bývala velice vitální a vždycky dobře naladěná, pořád se smála. Kypěla životem, jak se Mina vyjádřila. Jenže pak se muselo stát něco, co její rozpoložení zásadně změnilo. Začala se zdržovat doma. Ven chodila zřídka, téměř se přestala stýkat s přáteli, uzavřela se do sebe, ztratila veškerou energii a bývala velice zamlklá.

Z výpovědi Miny Ruudové utkvěla Wistingovi zejména jedna pasáž. Kamarádka při výsledku uvedla, že Katharina jako by v sobě nesla cosi temného. Jako by skrývala tajemství, které nemohla nikomu svěřit.

Několik dalších lidí – byli mezi nimi přátelé i kolegové z práce – vypovědělo, že Katharina Haugenová působila před svým zmizením sklíčeně. Dotyční však vesměs soudili, že se jí stýskalo po rodině a přátelích v Rakousku.

Wisting přelistoval o kus dál a přečetl si několik dalších pasáží z výsledku Miny Ruudové. Náhle se zarazil u věty, které dříve nevěnoval moc pozornosti. Mina Ruudová vzpomínala, kdy se asi uskutečnil její rozhovor s Katharinou, při kterém jí kamarádka řekla, že dva dny předtím potkala nějakého Rakušana. Prý náhodou v kavárně. Oslovil ji s otázkou, jestli si k ní může přisednout, a Katharina si všimla jeho přízvuku a zeptala se ho, jestli není z Rakouska. Byla ráda, že potkala krajana.

Vyšetřovatelé se tehdy ze všech sil snažili onoho muže najít. Také potřebovali zjistit, kdy se toto setkání odehrálo. Mina si vybavovala jen tolik, že to bylo nějaké odpoledne asi v polovině srpna.

Tak to Wisting četl, ovšem v záznamu tohle nestálo.

Přečetl si danou větu ještě jednou: *Bylo to odpoledne asi v polovině srpna*. Slovíčko *nějaké* chybělo. Což byla běžná chyba. Wisting takové sám někdy dělal. Ne vždycky dokázal zapsat na papír všechna slova, která se mu honila hlavou. Když si pak záznam pročítal, mozek si myslel, že žádné slovo nechybí, protože člověk prostě nechte všechno slovo od slova, nýbrž přelétá po větách pohledem.

Absence jednoho slova nic neznamenal. Nic neměnila, přesto Wistinga přiměla k úvaze, že mohl v rozsáhlém vyšetřovacím spisu přehlédnout i něco dalšího.

Záznam výsledku odložil a s novým zájmem a zápalem se pustil do nejbližší hromádky papírů. Jestliže někdo zmizel tak jako Katharina Haugenová, existovaly čtyři možnosti: sebevražda, nehoda, útěk nebo se dotyčný mohl stát obětí trestného činu. Všechny jmenované teorie prověřili, a to včetně té, že Katharina bez jediné zmínky odjela ze země buď do své domoviny, nebo do jiného státu, protože chtěla začít nový život.

Wisting od začátku nevěřil tomu, že by zmizela z vlastní vůle. Přestože se nenašlo její tělo ani místo činu, nahlížel na tento případ jako na vraždu. K danému závěru nedospěl na základě jediného faktoru – šlo o souhrn okolností, k nimž patřil například kufr na posteli, knihy vytažené z knihovny a fotografie vyjmutá z rámečku. A pak tu byla ta šifra na jídelním stole.

Wisting si znovu našel její fotokopii a zadíval se na ni. Papír rozdělovaly tři nerovné svislé čáry tvořící dva sloupečky. Dole byly svislice přeškrtnuté dvěma vodorovnými čarami. Po celém archu byly rozmístěné číslice. Číslice 362 byla zakroužkována a uvedena dvakrát. Totéž číslice 334. Rovněž dvakrát tu figurovala číslice 18, kterou však rámoval čtvereček. Kromě toho byly na papíře na různých místech zapsané číslice 206, 613, 148, 701, 404 a 49. Kryptická zpráva přitahovala pozornost i proto, že po straně papíru byl nakreslený

kříž, jehož svislou linii někdo obtáhl černou propiskou tolikrát, až papír téměř proděravěl.

Wisting kříž i číslice chvíli pozoroval. Tentokrát jako by mu v podvědomí začalo cosi šrotovat. Jako by číslice začínaly dávat určitý smysl.

Nadechl se a dech zadržel. Kdykoli starý spis vytahoval, doufal, že právě takový okamžik nastane. Doufal, že vyjde najevo, že se během uplynulých let něco naučil, že slyšel, viděl nebo zažil něco, co by mu umožnilo podívat se na obsah materiálů novými očima. A teď cítil, že se tahle chvíle blíží. Že už už pochopí. Že mu nějaká odpověď, nějaký obrázek, nějaký nepodstatný detail, který mu během posledních dvanácti měsíců utkvěl v podvědomí, poskytne vodítko.

Přečetl číslice nahlas ve snaze mozkou pomoci vynést ono cosi na povrch.

„Dvě stě šest, šest set třináct, sto čtyřicet osm...“

Amálka ho začala napodobovat. Pokoušela se vyslovovat tatáž čísla a svým nepodařeným pokusům se smála.

Wisting k ní zalétl pohledem. Holčička měla úplně modrou pusku. V ruce držela pero. Podařilo se jí ho prokousnout a teď jí po ručičce stékal inkoust.

Klokotavě se zasmála a strčila si pero zpátky do úst.

Wisting odhodil papíry, doběhl k ní a pero jí sebral.

Amálka měla úplně modré rty, zuby, jazyk i celou bradu. Vzal ji pod paží a doběhl s ní do koupelny, otočil kohoutkem a přidržel ji u umyvadla. Nabral vodu do dlaně, omyl jí obličej a proces zopakoval. Holčička se rozkřičela, a když jí chrstl do tváře další vodu, která jí vlétla do otevřených úst, rozkašlala se. Obarvená voda stékala do umyvadla. Navzdory protestům vnučku dál oplachoval, dokud si nebyl jistý, že už v ústech nemá žádný inkoust. Pak se s ní posadil na záchodové víko a pokoušel se ji utěšit.

„Už je to dobré,“ chlácholil ji a snažil se přitom působit ve sele.

Amálka se trošku zklidnila. Wisting vytáhl z kapsy mobil a zavolal na dětskou pohotovost. Stručně vysvětlil, co se holčičce přihodilo.

Zdravotní sestra si vyžádala její jméno.

„Ingrid Amálie Wistingová,“ odpověděl a uvedl také datum narození.

Sestra chvíli cosi ťukala do klávesnice.

„Kolik toho inkoustu spolkla?“ zeptala se pak.

„To nevím,“ přiznal Wisting a donesl vnučku zpátky do obývacího pokoje. Pero leželo na koberečku, kde také zanechalo skvrnu.

„V peru jí zbyla tak polovina, ale Amálka má většinu asi na šatech a rukou.“

„Malé množství nebývá nebezpečné,“ uklidnila ho sestra. „Problém můžou představovat kousky plastu, pokud nějaké spolkla.“

Wisting se podíval na pero. Na konci bylo okousané.

„Co by se mohlo stát?“ zeptal se.

„Mohly by jí uváznout v krku,“ vysvětlila mu sestra. „I když jak slyším, nic takového se nestalo. Může ji bolet břicho, ale plast pak vyjde ven přirozenou cestou.“

Wisting poděkoval a donesl vnučku zpátky do koupelny. Namočil žínku a snažil se Amálce lépe omýt obličej a prstíky. Trochu to pomohlo, nicméně úplně inkoust odstranit nešel. Wisting proto vytáhl kartáček na zuby, nanesl na něj trochu zubní pasty a pokusil se holčice vyčistit obarvené zoubky. Amálka protestovala a znovu se rozplakala. Wisting proto pokusů raději nechal, odnesl ji opět do obývacího pokoje a posadil se s ní do křesla. Obavy teď vystřídala zlost. Zlobil se sám na sebe.

Vnučka dál brečela. Jistě byla unavená a také se na ni přenesl dědečkův neklid. Wisting vstal, s holčičkou na ruce posbíral všechny materiály související s případem Kathari-ny Haugenové a vrátil je do krabice. Z jednoho rozevřeného

šanonu mu přitom na stůl vypadly nezařazené papíry a rozlétly se. Shrnul je na hromádku a nacpal je do velké krabice bez ohledu na to, jestli se zmačkají nebo zpřeházejí. Chtěl se spisu prostě zbavit.

Amálku si přehodil na druhou ruku, zajistil chlopně krabice a odsunul ji nohou ke stěně. Pak si sedl s vnučkou na podlahu a prohlížel si ji. Oblečení měla zničené. Sice by z něj stejně brzy vyrostla, přesto se rozhodl Line nabídnout, že koupí nové.

Holčička přestala brečet, a když se Line vrátila, vesele stávla s dědečkem věž z dřevěných kostek.

Line se usmála, když viděla, že si hrají, avšak jakmile si všimla modré barvy na Amálčiných šatech a ústech, ztuhla.

„Co se stalo?“ zeptala se a dceru zdvihla.

„Našla pero,“ odpověděl Wisting.

„Tys ji nehlídal?“

„Byla moc rychlá.“

„Ale byl jsi u toho?“

„Samozřejmě. Jenže najednou měla inkoust všude. Myslím, že to bylo tvoje pero. Muselo ti vypadnout z kabelky, jak jsi mi ukazovala tu pokutu.“

Line si olízla palec a začala dcerce mnout bradu.

„Volal jsem na dětskou pohotovost,“ přiznal Wisting. „Inkoust v malém množství není nebezpečný. Trochu trvá, než se smyje, ale nebezpečný není.“

Line vzdychla.

„Vezmu ji domů vykoupat.“

Posadila se do křesla a začala holčičku oblékat.

Wisting zatím sbíral z podlahy hračky.

„Koupím jí nové oblečení. Nebo ti ho aspoň zaplatím.“

Line zavrtěla hlavou.

„To nemusíš,“ odpověděla a vstala. „Díky za hlídání.“

„Promiň. Jsem očividně mizerná chůva.“

Line se na něj usmála.

„Nic si z toho nedělej,“ řekla a zalétla pohledem ke krabici se spisem.

„Nezapomeň, že o víkendu přijede Thomas,“ připomněla otci ještě.

Thomas byl její dvojče. Pracoval jako vojenský pilot vrtulníku a domů jezdil jen párkrát do roka.

„Udělám pizzu,“ usmál se Wisting.

Tuhle tradici zavedl, když byli Line a Thomas v pubertě. Každý pátek večer po návratu z práce zadělal těsto a Line s Thomasem mu pomáhali s náplní. Dělávali to tak po celá devadesátá léta, dokud Thomas nevstoupil do armády.

„Přijdeme,“ slíbila Line a dcerku k sobě přivinula. „Zamáváš dědečkovi?“

Wisting k nim došel, objal je a doprovodil ke dveřím. Chvilí je sledoval, jak deštěm krácejí k Lininu domu stojícímu v ulici o kus dál.

Lhal jsem, řekl si v duchu a uvědomil si, jak snadné bylo Line namluvit, že holčičku hlídal, místo aby přiznal, že se zabýval spisem. A nejenže jí lhal, dokonce část odpovědnosti přehodil i na ni. Tvrdil, že pero se mezi hračky dostalo její vinou.

Nakonec dveře zavřel, vrátil se do obývacího pokoje a zadíval se na krabici přistrčenou ke zdi.

Lži se objevovaly v každém vyšetřování. Lhal kdekdo. Ne vždycky šlo o přímo nepravdivé výpovědi, ovšem většina lidí si pravdu všelijak přizpůsobovala a ohýbala. Vyslýchaní mluvili dvojznačně, zamlčovali jednotlivosti, přeháněli, přikrašlovali skutečnost a dělali se zajímavějšími nebo nesdělovali informace, které by je samotné postavily do špatného světla. Navíc lidská paměť nebyla spolehlivá a lidé si často události vybavovali jinak, než se skutečně odehrály. A místo aby přiznali, že si to či ono nepamatují, vyplňovali prázdná místa domněnkami vytvořenými na základě toho, co slyšeli

či viděli jiní. Takové lži se daly odhalit jen s pomocí dalších informací, s nimiž bylo možné výroky porovnat.

Wisting se sklonil a zvedl pero, které Amálie okousala. Pod otisky dětských zoubků lehce prosvítalo logo policejní odborové organizace. Pero tedy patřilo jemu. Zamyslel se, jestli to Line přizná, anebo ne. Pero už beztak k ničemu nebylo. Donesl ho do kuchyně a vyhodil ho. Pak se vrátil do obývacího pokoje, znovu otevřel krabici a vytáhl z ní vyšetřovací spis.

Když Wisting ráno couval z garáže, prozářila světla jeho vozu tenoučké čůrky deště, jež rázem vytvořily dojem, jako by rozřezávaly tmu. Srážky v průběhu noci zesílily. Wisting ve snaze zachytit stopu, která se mu v hlavě vynořila zkraje večera, vydržel vzhůru přes půlnoc, jeho úsilí však bylo marné.

Ohlédl se přes rameno k domu, v němž bydlela Line. V kuchyni se svítilo. Věděl, že Amálie vstává kolem šesté. Chvilí uvažoval o tom, jestli nemá na Line zazvonit a zeptat se, jak se vnučce vede. Měl dost času. Jako ostatně poránu vždycky. Pracovní doba mu začínala teprve za hodinu. Usoudil ale, že se Line možná pokouší Amálku znovu uspat a jenom by rušil.

Desátého října před čtyřiaadvaceti lety byl jasný den a od jihovýchodu vál jemný větřík, jak si vybavoval z hlášení. Kvečeru se obloha trochu zatáhla. Větřík zesílil na čerstvý vítr a teplo klesla k osmi stupňům.

Projel pomalu obytnou čtvrtí a odbočil doleva na Larvicovou ulici. Věděl, že dnes toho v práci moc neudělá – ani před setkáním s Martinem Haugenem, ani po něm se nedokáže příliš soustředit.

Katharina už jednou zmizela. V té době se ještě jmenovala Bauerová. Bylo jí jednadvacet let a doma v rakouském městečku Perg nasedla na motorku, odjela a už se nikdy nevrátila.

Tehdy utekla z dysfunkční rodiny – její otčím byl násilník a alkoholik a labilní matka trpěla psychickými problémy. Katharina a její sestra se semkly a staraly se o mladšího bratra, avšak jakmile vyrostl a dokázal se zaopatřit sám, sbalila si Katharina batoh a odjela.

Dostala se až do Norska. Někde tu měla otce. Aspoň matka jí svěřila, že její otec byl Nor. Katharina nedoufala, že ho najde. Věděla totiž jen to, že se jmenoval Richardt a že často

navštěvoval restauraci, kde matka v létě roku 1958 pracovala. Pak zmizel a zřejmě se ani nedozvěděl, že se stal otcem.

Přísně vzato kvůli svému otci se Katharina do Norska nevydala. Šlo jí jen o to, dostat se co nejdál od domova. Přesto se o tuto zemi zajímala. Před odjezdem si nastudovala geografii a historii a začala se učit jazyk.

Po příjezdu sem se přece jenom pokusila otce najít. Mezi osobními věcmi, které po sobě zanechala, byly i seznamy mužů jménem Richardt včetně adres, zdálo se však, že hledání dávno před svým zmizením vzdala. Některá jména byla škrtnutá, ale zbývaly ještě asi tři čtvrtiny. Policie všechny do jednoho kontaktovala. Ti, jejichž jména byla označená, potvrdili, že se jim Katharina ozvala, prohlásili však také, že jejich dcerou nebyla.

Wisting musel přepnout stěrače na vyšší výkon. Jak se blížil do centra, vozidel přibývalo. Dešťová voda z předchozích dní si nacházela nové cestičky. Na mnoha místech spláchl hlínu a strhla části silnice, a proto bylo třeba upravit provoz.

V Rakousku Katharina vystudovala zeměměřičství a kartografii a před odjezdem pracovala pro tamní silniční úřad. Měla jazykový cit, v nové vlasti se rychle a dobře naučila norsky a zvýšila si kvalifikaci na technicky zaměřené vyšší odborné škole. Posléze získala zaměstnání u Státní správy silnic, kde se podílela na projektování a výstavbě nové dálnice vedoucí jižní částí kraje Telemark. Právě přitom se seznámila s Martinem Haugenem. Ten tam působil jako stavbyvedoucí a neustále s projekční kanceláří něco řešil.

Provoz vázl. Mezi auty se propletl cyklista v nepromokavém oblečení.

Wisting se chystal zajet za Martinem Haugenem kolem poledního. Nebyli nijak domluvení. Nikdy se předem nedomlouvali, ale od Katharinina zmizení za ním Wisting jezdil každý rok ve stejnou dobu a věděl, že ho Martin bude očekávat i letos. Bude mít uvařenou kávu a koupené zákusky.

Nejspíš citronový dort s cukrovou polevou nebo malinovou roládu. Nejdřív budou jen tak tlachat a pak se hovor stočí ke Katharině.

Wisting se s ní jednou setkal. Setkání si ovšem nevybavoval – Martin Haugen mu ho připomněl až asi pět nebo šest let po jejím zmizení. Viděli se sedmnáctého května, na Den ústavy. Martin Haugen mu později ukázal novinový výstřížek. Katharina a její kamarádky zpívaly ve sboru během oslav v Bøkeskogen. Noviny otiskly jejich snímek a v pozadí na něm stál Wisting, který tam byl tenkrát pracovně.

Když noviny vyšly, Katharina svému muži Wistinga ukázala a řekla, že těsně před vystoupením sboru našla svazek klíčů a odevzdala ho právě policistovi na snímku.

Wisting si tu událost vůbec nepamatoval a usoudil, že si ho Katharina musela splést s nějakým kolegou. Později si ale vyhledal hlášení o nálezů klíčů, prolistoval ho a ke svému údivu v něm objevil vlastnoručně psanou poznámku, že jistá Katharina Haugenová našla a odevzdala svazek klíčů. Což znamenalo, že s ní tehdy mluvil, zapsal si její jméno a později ho uvedl do hlášení. Když se však pokoušel na událost rozpomenout, vynořovala se mu jenom matná vzpomínka, setkání s Katharinou mu neutkvělo. Martin Haugen na ně také zapomněl, dokud jednou v zásuvce nenarazil na onen novinový výstřížek s Wistingem v pozadí.

Za Wistingem zatroubilo auto. Vytrhlo ho ze zamyšlení – popojel, aby nebrzdil provoz, který na chvíli přestal sledovat.

V centru už se jelo lépe a na policejní stanici dorazil s dostatečným předstihem, aby stihl postavit na kávu, než dorazí zbylé osazenstvo jeho oddělení.

Ve svodkách z uplynulého večera a noci nenašel žádné zasněnější události. Nejdůležitější záležitosti rozdělil jednotlivým vyšetřovatelům a vyřadil to, co nebylo potřeba blíž prověřovat. V deset hodin ho čekalo jednání o rozpočtu a pak měl s policejní právničkou probrat seznam nevyřízených

případů. Kromě toho dostal za úkol přispět k analýze důsledků, které by pro jeho oddělení mělo sloučení zdejšího policejního obvodu s obvody sousedními, ovšem rozhodl se, že to počká až po návštěvě Martina Haugena.

V kanceláři se pohodlně uvelebil na židli a ruce si složil za hlavou. Pak se sklonil a vytáhl nejspodnější zásuvku. Měl v ní uloženou kopii fotografie z oslav sedmnáctého května. Chvilí si ji prohlížel.

V novinách byl snímek přetištěný černobíle. Katharina na něm stála v hloučku slavnostně oblečených kamarádek, na sobě světlé letní šaty. Měla dlouhé, a jak Wisting věděl, světle zrzavé vlasy. V modrých očích jako by se jí zračilo cosi temného. Jakési chmury, které byly zřejmé navzdory tomu, že se usmívala. Wisting si teď říkal, že její plné rty působí měkce. Měkčeji než oči.

Nevěřil tomu, že by byla ještě naživu, přesto dumal o tom, jak by asi vypadala dnes. Sám se dost změnil. Na snímku mu táhlo na třicet. Byl štíhlý, měl tmavé vlasy, které mu však pod policejní čepicí téměř nebyly vidět, a držel se zpříma.

Pro něj začalo vyšetřování Katharinina případu až ve středu jedenáctého října, kdy Martin Haugen na policii nahlásil, že manželku pohřešuje. Do Kleiverské ulice se vydal společně s kolegou Eivindem Larsenem a provedl první šetření. Usadil se tehdy s Martinem Haugenem v obývacím pokoji. Kolega Larsen zatím procházel dům a hledal něco, co by jim napovědělo, kam se Katharina poděla. Žádné vodítko však nenašel a nepomohl jim ani rozhovor s Katharininým manželem.

Wisting vstal, došel k oknu a chvíli u něj postál. Uvědomoval si, jak se v něm dme zvláštní, přesto dobře známý kousavý pocit. Neklid plynoucí z nedorešené záležitosti.

Nejprve prošetřili podezření, že by s Katharininým zmizením mohl mít něco společného její muž. V tu dobu pracoval na stavbě silnice v Trøndelagu a bydlel ve stavební buňce

v Malviku. Cesta tam z jejich domova v Larviku trvala autem víc než osm hodin.

Jestliže někdo zmizel tak jako Katharina, byl manžel vždycky prvním podezřelým, ovšem časový sled událostí nepotvrzoval, že by Martin Haugen mohl mít se zmizením své ženy něco společného. Devátého října kolem desáté večerní mluvil s Katharinou po telefonu. Telefonní společnost potvrdila, že se ve 22.06 uskutečnil telefonát z automatu v buňce sloužící jako jídelna na číslo registrované na Katharinu a Martina Haugenovy v Kleiverské ulici v Larviku. Hovor trval osm minut a sedmnáct vteřin. Následující den v sedm ráno už Martin Haugen seděl v kabině bagru. Tím vzniklo devítihodinové časové okno, ovšem cesta do Larviku a zpět trvala šestnáct hodin.

Po skončení směny šel Martin znovu zavolat domů, ale telefon nikdo nebral. Několik jeho kolegů si pamatovalo, že zkoušel manželce opět volat kvečeru a pak si začal dělat starosti. Obtelefonoval přátele a známé, nikdo ji však neviděl. Pozdě večer požádal nejbližšího souseda, aby se zajel k jejich domu podívat. Nic nenasvědčovalo tomu, že by Katharina byla doma. Soused stavení obešel a nahlédl do oken. Martinu Haugenovi pak oznámil, že na jídelním stole si jen všiml vzkazu psaného rukou.

Těsně před půlnocí nasedl Martin Haugen do auta a vyrazil k domovu. Jedenáctého října v 08.47 zatelefonoval na policii a oznámil, že manželku pohřešuje.

Vzato kolem a kolem nevěděli dnes víc než tenkrát. Disponovali rozsáhlými poznatky o tom, co se nestalo, co Katharina neudělala a kam se nevydala, ale proč, jak a kam zmizela, se jim zjistit nepodařilo.

Ve tři čtvrtě na dvanáct opustil Wisting kancelář. Došel k autu a vyrazil do Kleiverské ulice. Už téměř nepršelo a nebe se vyjasňovalo.

V průběhu let se jeho postoj k Martinu Haugenovi změnil. Z čistě pracovního kontaktu se postupně stával vztah čím dál neformálnější. Občas spolu žertovali, smáli se a mluvili i o jiných záležitostech než o Katharinině zmizení. Před několika lety si Martin Haugen pronajal bagr a pomohl Wistingovi vyrýpat v zahradě několik pařezů. Wisting si od něj vždycky na podzim kupoval pár pytlů dřeva a před Vánoci mu Martin obvykle nosil vánoční stromek z lesa za svým domem. Jezdili spolu na chatu nebo rybařit a Martin přišel i na pohřeb Wistingovy ženy Ingrid. Skutečné přátelství však nenavázali – okolnosti to neumožňovaly. Jejich vztah vycházel z tragédie a stále se mezi nimi vznášelo něco, kvůli čemu si Wisting udržoval jistý odstup. Byli stejně staří a Wistinga občas napadalo, že za jiných okolností by se Martin Haugen mohl zařadit k nepočetnému okruhu jeho dobrých přátel.

Dva roky po Ingridině smrti začal Wisting chodit s jinou ženou. Nakonec vzal jejich vztah za své, ale v době trvání byl vřelý a opravdový a Wisting si přál, aby se bývali nerozešli. Naproti tomu Martin Haugen si nikdy žádnou jinou partnerku nenašel. Zato než si vzal Katharinu, už jednou ženatý byl. Manželství s ženou starší o osm let však trvalo jen krátce. Jedna složka ve spisu byla označená jejím jménem: Inger Lise Nessová. V týdnech po Katharinině zmizení právě tahle složka značně zbytněla, ale ani v ní nenašli žádná vodítka.

Stěrače dřely o čelní sklo. Wisting je vypnul.

Jak se blížil ke Kleiveru, osídlení řídlo. Silnice se tu zužovala a nebyla tak dobře udržovaná. Wisting minul zahradnic-

tví a malé hospodářství. Nalevo se nacházela bývalá opravná aut. Některé vraky si pamatoval z loňska.

Když se přiblížil ke křižovatce, kde měl odbočit a kde byly umístěné poštovní schránky, zpomalil. Od posledně sem přibyla značka zákazu vjezdu, z něhož byli vyňati pouze stálí obyvatelé.

Wisting kolem ní projel a ve zpětném zrcátku se zadíval na červený dům na protější straně silnice. Přímo naproti odbočce bydlel Steinar Vassvik. Wisting jeho jméno vyslovil nahlas: „Steinar Vassvik.“ Tenhle muž figuroval ve vyšetřování jako další podezřelý. Podezření se přitom nezakládalo na ničem konkrétním, Vassvik však byl nejbližší soused, Katharinu viděl jako poslední a neměl alibi. Mimo to byl v minulosti už jednou odsouzený za těžké ublížení na zdraví.

Štěrková cesta se vinula mezi stromy. Po sto metrech se objevil dům Martina Haugena. Od Wistingovy poslední návštěvy získal nový nátěr. Nejspíš v létě. Navíc byla vykáčená část lesa poblíž a pozemek teď působil světleji a prostorněji.

Dešťová voda vytvořila na prostranství před domem velkou kaluž. Wisting zaparkoval tak, aby do ní při vystupování nešlápl.

Z rohožky u dveří se zvedla kočka, protáhla se a vydala se mu naproti.

Obvykle Wisting ani nemusel zvonit. Martin Haugen většinou vyhlédl z okna, když uslyšel přijíždět nějaké auto. Wisting se zadíval k domu, a zatímco čekal, až se Martin objeví ve dveřích, dovolil kočce, aby se mu otírala o nohy.

Martin se však neobjevil.

Wisting vyšel po schůdcích a zazvonil. Kočka ho následovala. Z domu byl slyšet zvonek, ale jinak tam panovalo ticho.

Úzkou škvírou mezi zárubní a křídlem dveří bylo vidět, že je zamčeno. Wisting znovu zazvonil, sklonil se a kočku pohladil. Měla mokré kožíšek.

Obrátil se zády ke dveřím. Na dvoře nestálo Martinovo auto. Což nic neznamenalo, Martin obvykle parkoval v garáži přiléhající k domu. Vrata byla zavřená, a protože garáž neměla okna, nedalo se nahlédnout dovnitř.

Wisting došel ke kuchyňskému oknu a vytáhl se na špičky. Uvnitř bylo uklizeno, jen na stole ležel poznámkový blok a propiska.

„Martine!“ zvolal a zabušil na sklo.

V poznámkovém bloku bylo cosi napsáno, Wisting ale z místa, kde stál, nedokázal rozpoznat co.

Blok ležel přibližně na stejném místě, kde před čtyřicetiletými lety našli onu zašifrovanou zprávu. Číslice si s největší pravděpodobností zapsala Katharina, protože na papíře se našly její otisky. Stejně, jaké technici zajistili na jiných místech v domě.

Zprávu zkoumali také grafologové, nedokázali však se stoprocentní jistotou potvrdit, že by písmo patřilo Katharině. Šifru porovnávali s úryvky z dopisů a jiných záznamů, o nichž věděli, že je napsala, ovšem číslice na zprávě byly hranatější než v případě srovnávacích vzorků. Grafologický závěr proto zněl, že Katharinino autorství nelze vyloučit ani potvrdit.

Chemická analýza prokázala, že náplň v propisce ležící na kuchyňské lince se shoduje s náplní, jíž byly číslice zapsány. Propiska byl reklamní předmět Státní správy silnic – Katharina si ji nejspíš přinesla z práce – a vyrobili ji v Německu v továrně, která ročně vyprodukovala devatenáct milionů propisek. Čistě teoreticky mohla Katharina použít i jinou propisku než tu, kterou v kuchyni našli.

Kdesi v cípu lesa za Wistingovými zády se ozval osamělý skřek. Vzápětí se rozhostilo ticho.

Wisting obešel dům a přes rozmáčený trávník se dostal na terasu. Kočka mu stále kráčela v patách.

Na terase byl ještě rozestavěný zahradní nábytek. V mokřích hromádkách se tu válelo spadlé listí. O zeď se opírala

lopata špinavá od hlíny. Vedle ní stály holínky se zaschlými hroudami bláta.

Wisting došel k oknu a nahlédl dovnitř. Obývací pokoj vypadal stejně, jako si ho pamatoval. Byl zařízený skromně, ale dostatečně. Většina kusů borovicového nábytku pamatovala dobu, kdy tady ještě bydlela Katharina. Na stěnách viselo několik barevných olejomalb. Jen tmavá kožená pohovka byla nová. Na stolku před ní stál rozestavěný modýlek. Zdálo se, že jde o nákladní vůz. Martin Haugen byl vášnivý modelář. V knihovně, která dřív bývala plná Katharininých knih, měl vystavených několik hotových výtvorů.

Kočka zamňoukala a zaškrabala drápky o dveře. Hned za nimi si Wisting všiml koberečku, na němž zvíře lehávalo.

Musí už být celkem stará, pomyslel si. Martin Haugen mu kdysi líčil, jak kočka jednoho letního večera přišla z lesa a usadila se na terase. Protože byla vyhublá a srst měla matnou, dal jí na talíř zbytky od večeře a kočka u něj zůstala. To bylo před pěti nebo šesti roky a už tehdy byla dospělá.

Wisting se obrátil k lesu, který byl hustší než před čtyřia dvaceti lety. Mezi smrky jen tak tak prosvítalo jezírko.

Při pátrání po Katharině les dvakrát prohledali. Nejprve se psy, pak s pomocí dobrovolníků v husté rojnici. Bidly pro pátrali i jezírko, které následně prozkoumali ještě potápěči. Katharinu v něm nenašli.

Ticho narušil další skřek. Musel ho vydat tentýž pták, kterého Wisting zaslechl před chvílí. Vzlétl z nejbližšího stromu, chvíli plachtil na vzdušném proudu a pak zatřepotal křídly a opět se skřekem odletěl.

Wisting si vyhrnul límec bundy a vrátil se k autu. Poněkud ho překvapilo, že Martin Haugen není doma. Sice se na ničem nedomluvili, přesto Wisting počítal s tím, že doma bude, stejně jako loni a v předchozích letech.

Než nasedl do vozu, ještě jednou se ohlédl k domu. Řekl si, že Martin možná jel koupit zákusky nebo něco zařídit, byť

ve skutečnosti o tom pochyboval. Kvůli kočce. Zvíře se totiž znovu uložilo na rohožku přede dveřmi, ale mělo úplně mokré kožich, jako by strávilo venku na dešti celou noc.

Auto přeskakovalo výmoly ve šterkové cestě. U poštovních schránek Wisting zastavil, vystoupil a došel se podívat, co má ve schránce Martin Haugen. Ve vyšetřovacím spisu byl založený i snímek zachycující právě poštovní schránku. Obsahovala tehdy noviny z desátého a jedenáctého října a účet za elektřinu. Noviny z devátého října byly nalezené na komodě na chodbě v prvním patře domu.

Martin Haugen musel od té doby vyměnit štítek, protože teď na něm stálo pouze jeho jméno.

Wisting nadzvedl víko a podíval se dovnitř. Schránka byla prázdná. Což nemuselo nic znamenat. Martin Haugen si už nepředplácel žádné noviny. Pravděpodobně bylo také natolik časně, že tu dnes poštovní doručovatel ještě nebyl, a místo bylo natolik odlehlé, že roznašeči letáků sem možná ani nechodili.

Na cestičku vedoucí o kus výš paralelně se silnicí vyšel z lesa muž se psem. Přivolaal zvíře k sobě a připnul ho na vodítko.

Wisting opět nasedl do auta a podíval se na značku zákazu vjezdu. Byla připevněná na řetěz, jímž se dala silnice přehradit. Snad Martina obtěžovali turisté, kteří potřebovali někde zaparkovat a vjížděli mu na dvůr. Značku si dost možná obstaral v práci. Po Katharinině zmizení získal totiž u Státní správy silnic místo na oddělení provozu a údržby. Náplň jeho práce se v průběhu času měnila. Zpočátku stříhal a odstraňoval zeleň, odhrnoval sníh a odklízal přejetá zvířata. Postupně byly tyto praktické úkony převedeny na subdodavatele a jemu přidělili složitější úkoly, pracovní dobu si však mohl nadále přizpůsobovat podle potřeby. Desátého října si zpravidla brával volno, ale možná se mu to letos nehodilo.

Wisting měl v mobilu uložené jeho telefonní číslo. Zvažoval, jestli mu nemá zavolat nebo poslat esemesku, avšak potom ten nápad zavrhl. Mohlo by to vypadat, že se vnucuje. Radši se tady znovu zastaví cestou z práce.

V době Katharinina zmizení mobily prakticky ještě neexistovaly. Stejně jako internet a sociální média. Tehdy nebyly k dispozici žádné elektronické stopy, které by policisty navedly určitým směrem a napověděly jim, kde se Katarina nachází nebo co se jí přihodilo.

Wisting nastartoval a znovu zalétl pohledem k domu na protější straně silnice. Měl pocit, že se v okně mihl Steinar Vassvik. Soused jim tehdy neposkytl pořádnou výpověď. Nepatřil k lidem, kteří si ostatní pouštějí k tělu, a na většinu otázek odpovídal jednoslabičně a témata rozhovoru vůbec nijak nerozvíjel. Kdykoli s ním Wisting mluvil, odvracel se a hleděl jinam. Poskytoval jen vyhýbavé odpovědi a po každém rozhovoru s ním měl Wisting pocit, že něco skrývá. Že něco tají.

Steinar Vassvik potvrdil Haugenovu výpověď a policii řekl, že mu Haugen desátého října odpoledne zavolal a požádal ho, jestli by nemohl zajít k nim domů podívat se po Katharině. Což udělal. Když mu asi za půl hodiny Haugen zavolal znovu, Vassvik mu sdělil, že Katharina doma není, ale že to vypadá, že mu na jídelním stole nechala vzkaz. Tím vzkazem byl pápír s číslicemi, který později dostal název Katharinina šifra.

Wisting místo telefonního čísla Martina Haugena vytočil číslo své dcery Line.

Její hlas nezněl právě nadšeně.

„Jak se vede Amálce?“ zeptal se.

„Je dneska trochu neklidná. Pořád poňukává.“

„Je jí špatně?“

„Ne, to bych neřekla. Ale radši na ni dávám víc pozor.“

„Podařilo se ti smýt ten inkoust?“

„Úplně všechno ne.“

Wisting si odkašlal, aby vyplnil ticho, které se rozhostilo.

„Nepotřebujete něco? Nemám vám třeba nakoupit?“ nabídl se.

„Zvládneme to,“ ujistila ho dcera.

Wisting na úzké silnici uhnul protijedoucímu nákladnímu vozu. Dceři se do telefonu znovu omluvil, řekl, že ho to mrzí, a pak se rozloučil.

Na policejní stanici se vrátil pět minut po jedné. Na chodbě potkal Nilse Hammera, který ho v době jeho nepřítomnosti vždycky zastupoval.

„Domluvil jsem nám na zítřek schůzku,“ informoval ho Hammer.

„Jakou schůzku?“

„Přijede sem nějaký člověk z Kriposu,“ vysvětlil Hammer. Wisting svažtil obočí.

„Kdo?“

„Neznám ho. Jakýsi Adrian Stiller.“

Wisting zakroutil hlavou. Ani jemu to jméno nic neříkalo.

„Co chtěl?“

„Probrat jeden starý případ. Prý by se rád podíval do našeho archivu. Vysvětlí nám to, až dorazí. Domluvil jsem se s ním na devátou.“

Wisting si v duchu zopakoval Stillerovo jméno a došel si ho zapsat do kalendáře, který měl pověšený na stěně v kanceláři. Poměrně často se stávalo, že Kripos nebo hospodářská kriminálka vedli vyšetřování, během něhož je svědkové či stopy zavedli přes hranice zdejšího policejního obvodu.

Wisting opět pocítil neklid. Vstal, vydal se do zasedací místnosti, kde stál kávovar, a nalil si hrnek kávy. Na prázdný žaludek mu moc nechutnala, přesto si hrnek donesl zpátky do kanceláře, postavil ho na psací stůl tak, aby mu nepřekážel, a pak vytáhl mobil a vytočil číslo Martina Haugena. Zavolat mu z kanceláře je jednodušší než mu volat, že stojím před jeho domem, říkal si. Teď se prostě můžu zeptat, jestli se mu hodí, abych se u něj zastavil.

Po deseti zazvoněních se mu ozval záznamník. Zavěsil, aniž na něj namluvil vzkaz.

Vytáhl dokumenty týkající se analýzy důsledků chystané policejní reformy. Vytvořením menšího počtu rozsáhlejších policejních obvodů měla policie v celém Norsku získat větší kapacity a lepší kompetence pro efektivnější a rychlejší řešení případů. Pro Wistinga to znamenalo, že se jeho obvod má sloučit s obvodem Telemark na západě a Buskerud na severu. Ve vzniku jedné společné vyšetřovací jednotky spatřoval očividné výhody, zároveň však pociťoval vůči této změně nechuť. Do důchodu mu chybělo pouhých pár let a zbývající čas by raději využil k vyšetřování případů než ke zvykání si na nové pořádky, jejichž součástí beztak dlouho nebude.

Pokusil se omezit plány a vize na praktické příklady a vykreslit, jak změny ovlivní běžný chod. Občas ho z práce vyrušil telefonát. Většinou se jednalo o dotazy nebo informace týkající se vyšetřovaných případů, které buď vyřešil sám, anebo dotyčného přepojil na odpovědnou osobu. Jeho oddělení bylo velké tak akorát, aby si zvládal udržovat potřebný přehled.

Těsně před půl čtvrtou se znovu rozpršelo. Hustý déšť bušil do okenních tabulek. Wisting ještě půl hodiny pracoval, pak se odhlásil z počítačového systému a kancelář opustil.

Cestou do Kleiveru se držel za školním autobusem. Ten ve zdejší oblasti představoval jedinou formu veřejné dopravy. Jezdil dvakrát ráno a dvakrát odpoledne a zastavoval tam, kde školáci bydleli nebo kde stál někdo u krajnice a rukou dal znamení, že chce svézt. Desátého října před čtyřiaadvaceti lety sloužil dopoledne i odpoledne tentýž řidič, který si byl naprosto jistý, že Katharinu Haugenovou nevezl.

Autobus zajel ke krajnici a zastavil. Silnice tu byla příliš úzká na to, aby ho Wisting mohl objet, proto také zastavil. Po chvíli autobus vypustil černý oblak výfukových plynů a opět se rozjel.

Než se Wisting pustil za ním, přešli silnici dva chlapci se školními batohy.

Katharina Haugenová měla stříbrný golf a motorku Kawasaki Z650. Raději jezdila na motorce, nicméně v době jejího zmizení stála obě vozidla v garáži. Jak se pátrání postupně rozšiřovalo dál a dál od jejího domova, bylo také stále jasnější, že ji někdo odtamtud musel odvézt.

Wisting zpomalil a odbočil k Haugenovu domu. Dešťová voda vytvořila ve šterku hluboké rýhy. Vyjel do mírného kopce a dorazil na prostranství před domem.

Nestálo tu žádné jiné vozidlo.

Zaparkoval na stejném místě jako v poledne. Když vystoupil, přiběhla k němu kočka. Srst měla ještě rozčepýřenější než před několika hodinami. Následoval ji pod stříšku nade dveřmi, která aspoň trochu chránila před deštěm. Zazvonil, ačkoli neočekával, že by Martin Haugen otevřel. Nebyl doma.

Vytáhl telefon a znovu vytočil jeho číslo. I tentokrát se mu ozval jenom záznamník.

Kočka se mu třela o nohy. Wisting bezradně stál a cítil, jak se mu svírá žaludek. Zkušenosti ho naučily, že je vždycky třeba počítat s nejhorším, přesto se snažil najít přijatelné vysvětlení, proč Martin Haugen není doma. Třeba je na školení, pracuje přesčas, má schůzku. Možná se seznámil s nějakou ženou, začal s ní chodit a po práci jezdí k ní.

Wisting se vydal zpátky na déšť a zabočil za roh stavení. Z cípu lesa sem vanul odér vlhké hlíny. V místech, kde končil trávník a začínala nespoutaná příroda, vedla do lesa cestička. Bývala tu odjakživa. Při pátrání po Katharině se po ní také vydali. Postupem let čím dál víc zarůstala. Teď se však zdálo, že je čerstvě prosekaná.

Kočka se zastavila a hleděla směrem do lesa, ale Wisting se šel schovat pod střechu na terasu. Opět nahlédl do domu, ovšem za těch pár hodin se uvnitř nic nezměnilo.

Ve chvíli, kdy se už chystal jít, si za záclonou všiml videokamery. Jednoduchý bezdrátový model, který se dal pořídit za pár stovek. Čočka mířila do zahrady za domem. Uvědomil si, že jestli se teď někdo na záběry dívá, vidí, jak jeho obličej vyplňuje celou obrazovku.

Ustoupil a přitom narazil do zahradního stolu. Když vyšetřovali vloupání nebo vandalismus, často jim poškození předkládali záznamy z kamer. I s malými přístroji se daly pořídit velmi kvalitní nahrávky a nejnovější technologie majiteli umožňovaly sledovat záběry přes internet prakticky odkudkoli. Před čtyřiaadvaceti lety policie zajistila nahrávky z kamer na benzinových stanicích a jiných monitorovaných místech. Identifikovat na zrnitých záběrech zachycené osoby bylo obtížné. Tyhle záznamy se dodnes nacházely ve spisu, Wisting však nevěděl, jestli si je bude mít na čem přehrát.

Došel k dalšímu oknu. Vedlo do místnosti zařízené jako hostinský pokoj, která – jak věděl – se měla proměnit v pokoj dětský. Teď v ní byly vyskládané krabice. Na stole spočívalo nohama vzhůru několik židlí a přes řídítka rotopedu visela hromádka oblečení. Zahlédl i psací stůl s počítačem, monitorem, bezdrátovou myší a klávesnicí. Na policích stálo několik modelů aut.

Další místností byla ložnice. Na velké posteli ležela jen jedna přikrývka. Byla odhrnutá a polštář pomačkaný. Místnost neprozrazovala nic jiného než to, že v ní spí jeden člověk.

Wisting popošel podél domovní zdi ještě o kus dál a nad oknem koupelny si všiml další kamery, která zabírala prostranství před vstupem do domu.

Děšť zesílil. Wisting měl pocit, že v dáli zaslechl hrom, a napadlo ho, jestli se vlastně díval na předpověď počasí.

Kočka opět vyběhla po schodech pod stříšku. Wisting došel ke kolně stojící na protější straně dvora. Sloužila jako odkládiště náradí – byla v ní uložená sněhová fréza, sekačka na trávu a hromada polen.